

Arrest

nr. 240 368 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren en getogen in de stad Aleppo.

U verliet Syrië in 2013 naar aanleiding van de algemene veiligheidssituatie. U reisde samen met uw toenmalige echtgenote, uw zoon en uw ouders naar Turkije, waar u zich in de stad Borsa vestigde.

In 2016 kwam er een einde aan uw huwelijk, waarna uw ouders samen met uw zoon terugkeerden naar Syrië. In november 2017 besloot u vervolgens verder te reizen naar Europa. U reisde per boot van Turkije naar Griekenland, waar u op 17 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. In juli 2019 werd u internationale bescherming verleend in Griekenland. Op 27 september 2019 besloot u vervolgens Griekenland te verlaten en verder te reizen naar België.

U reisde per vliegtuig van Athene naar Denemarken, van waaruit u per bus verder reisde naar België. U kwam op 17 oktober 2019 aan in België en diende er op 20 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat u in Griekenland bedreigd werd door Pakistaanse en Bengaalse arbeiders die u verantwoordelijke achtten voor wanbetalingen door uw werkgever. Zelf werd u ook het slachtoffer van dergelijke wanbetalingen.

Ter staving van uw relaas legt u uw originele Syrische identiteitskaart voor. Verder legt u kopieën voor van: uw Griekse verblijfskaart, uw Syrisch paspoort en van documenten betreffende uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, zijnde uw verklaringen documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland. U kreeg er de vluchtelingenstatus toegekend. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou

hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van wanbetalingen door uw voormalige werkgever en beweerde bedreigingen vanwege arbeiders uit Bangladesh en Pakistan (CGVS, p. 3-7), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Het is trouwens moeilijk te begrijpen waarom u verantwoordelijk zou worden geacht voor de wanbetalingen van de Griekse werkgever en hierom bedreigd zou worden.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 8), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker neemt in het verzoekschrift bij het feitenrelaas de volgende bijkomende opmerkingen op: "Zij is reeds sedert 2013 op stap teneinde een noemenswaardige bescherming te zoeken.

Zij heeft een tijdje met haar toenmalig gezin zonder enige zekerheid in Turkije, met de constante vrees te worden teruggeleid

Zij is in Griekenland beland met de hoop maar ook met de zekerheid dat zij aldaar de rust zou vinden.

Zij heeft in Griekenland twee jaar verbleven, dat zij echter heel slecht beleefd heeft ;

Zij heeft op eigen been werkk proberen te vinden en heeft eréén gevonden , weinig of niet betaald maar dat haar toch min of meer voldeed om aan haar onderhou te voorzien.

Zij was bij een Griek tewerkgesteld zodat zij de mogelijkheid en de inspanning deed om ook alsaar wat Grieks te leren.

Een troef om verder proberen te integreren.

Zij was in Griekenland aangekomen met de bedoeling haar leven in Griekenland op te bouwen
 Zij vreest in Griekenland aangevallen te worden door de maffieuze benden die de Pakistaneze aldaar ondersteunen en die aldaar de baas spelen.
 Zij vreest aldaar te worden gedood, omdat die bendes hun macht willen bewaren om de tekstielsector te blijven bewaren.
 Zij vreest verder in Griekenland de nodige zorgen niet te krijgen, daar waar zij in België psychische bijstand krijgt.
 Zij is inderdaad psychisch uitgeput geraakt en haar angsten worden nog gevoeld door haar vrees voor haar in Syrië achtergebleven zoon.
 Dat zij in Griekenland geen aanspraak kon maken tot familiehereniging.
 Zij weet dat zij op de bescherming van de Griekse overheid niet kan rekenen daar zij reeds ervaren heeft dat de Griekse overheid haar niet kan noch wil beschermen.
 De autoriteiten zijn van oordeel dat klachten uitgaande van vreemdelingen, intern dienen te worden opgelost zodat de tussenkomst van de Griekse autoriteiten niet nodig is.
 Zij heeft van de eerste dag de tastbare vijandigheid moeten ervaren.
 Zij heeft verder talrijke vechtpartijen meegemaakt zonder ooit te mogen zien dat de Griekse autoriteiten zich hiermee bemoeiden of de nodige maatregelen troffen om het probleem aan de basis aan te pakken en de mensen deftige levensomstandigheden aan te bieden die het samen leven hadden kunnen verbeteren. .
 Zij heeft Griekenland dus niet overhaastig verlaten gelet op haar persoonlijke levensomstandigheden , maar is vertrokken toen zij helemaal geen ander alternatief meer zag, omdat zij in Griekenland niet tot een effectieve bescherming kon geraken vermits haar veiligheid niet meer gegarandeerd was
 Zij is op vrijwillige basis gaan werken met de hoop dat haar werklustigheid een troef zou zijn voor een later beter betaalde job en is effectief aan een werk geraakt.
 Zij is tot het besluit moeten komen dat zij in Griekenland geen mogelijkheid had om tot een veilig en niet ontierend leven te geraken, reden waarom zij besloot verder naar België door te reizen ;
 Dat haar gezondheidstoestand in België verslecht is zodat een terugkeer naar GRIEKENLAND niet aangewezen is , daar haar medische toestand niet verenigbaar is met de extreme precariteit waarmee internationaal beschermden in Griekenland te kampen hebben ;
 De verzoekende partij heeft de ervaring gemaakt dat het werk dat aan vreemdelingen gegeven wordt , tot uitbating te herleiden is wat de betaling betreft maar ook dat dit werk uitermate gevaarlijk is, vermits het de vreemdeling blootstelt aan wraakzucht van de uitgebate werknemers, die haar kennen en niet de bass.
 Dat al deze atelies, min of meer clandestien , banden hebben met de maffia;
 De verzoekende partij had dit werk aangenomen met de hoop dat zij daarmee het recht zou veroveren met haar zoontje te worden verenigd.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste, en tevens enig, middel op de:

“Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).
 Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4,48/7 en 57/6 § 3,3° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .
 Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht , principes van machtsoverschrijding ;
 Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)
 Schending van artikel 4 Van de Charte”.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Volgens hem houdt de zorgvuldigheidsplicht in dat “het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;”.

Verzoeker citeert artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de bestreden motieven en betoogt:

“Dat de motivatie van het CG VS louter gestereotypeerd en theoretisch voorkomt.
 Dat zij de specifieke problematiek van de verzoekende partij geenszins beantwoord.

Dat het CGVS de problematiek van de verzoekende partij geenszins betwijfelt wat betreft de feitelijke omstandigheden, doch worden de mogelijke gevolgen ervan geminimaliseerd door te stellen dat niet goed begrepen wordt waarom de bedreigingen naar haar gericht waren en waarom zij geen verdere stappen dan een klacht heeft ondernomen.

Dat het CGVS echter hierbij de eerste reden van het vertrek van de verzoekende partij totaal negeert, nl het feit dat de verzoekende partij haar veiligheid niet kon worden gegarandeerd, ondanks het feit dat het CGVS de feitelijke omstandigheden en reden voor het vertrek van de verzoekende partij op zich niet betwist.

De verzoekende partij verder wenst te benadrukken dat zij echt gemotiveerd was om een leven op te bouwen in Griekenland, totdat zij tot het besluit diende te komen dat dit niet mogelijk was.

Dat het bewijs dat de Griekse staat in haar plichten faalt ivm asielprocedure en migratie blijkt uit het recent verslag van de Belgische rapporteur De Sutter, daterende van maart 2019;

(...)

Dat het relaas van de verzoekende partij aan het licht van deze informatie volkomen geloofwaardig voorkomt.

Dat dit verslag bijkomend de argumentatie van het CGVS weerlegt in verband met :

- Het feit dat er verschillen kunnen bestaan in de economische opvangomstandigheden die de verschillende leden van de Unie kunnen bieden aan asielzoekers of vluchtelingen;*
- de rechtspraak van het EHRM naar waar het CGVS verwijst om zijn stelling te stoen;*

Dat de beslissing verder concreet, geen rekening houdt met de Arresten dd 19.03.19 die door het HJEU getroffen werden inzake Jawo, C-163/17, Sharqawi en Magomadov samengevoegde zaken C -297/17, C-318/17 319/17 en C -428/17.

Dat het Hof van Justitie het volgende geoordeeld heeft :

(...)

Dat het CGVS niet tot een daadwerkelijk onderzoek is overgegaan van de concrete situatie van de verzoekende partij in Griekenland en evenmin zijn beslissing steunt op een concreet en recente informatie van de concrete situatie in dewelke zowel asielzoekers als erkende vluchtelingen in Griekenland geraken;

Dat de situatie van asielzoekers in Griekenland duidelijk niet aanvaardbaar is, ondanks het feit dat deze reeds verbeterd is, en deze situatie heeft de verzoekende partij ervaren vanaf het ogenblik dat zij in Griekenland als asielzoeker is aangekomen.

Dat het CGVS hiermee geen rekening houdt.

Dat in casu de beslissing louter gestereotypeert voorkomt :

De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;

Dat de verzoekende partij echter niet "enkel" om de materiële toestand en omstandigheden van opvang klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt: in Griekenland kreeg zij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet - mensenonterende context ;

De verzoekende partij laat hierbij opmerken dat zij niet passief kon blijven en uiteindelijk een werk heeft moeten aanvaarden dat slechts heel deels legaal was en dat haar blootgesteld heeft aan het risico te worden gedood of verminkt;

Zij diende te vertrekken omdat zij heel goed voelde dat zij het niet meer langer zou kunnen uitstaan en dat zij fysiek uitgeput geraakte.

Dat de verzoekende partij 's verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst;

Dat de verzoekende partij geen toegang had tot een noemenswaardige instelling voor werkzoekers ;

Zij kon evenmin zelfstandig aan een "normaal" werk geraken, ondanks haar motivatie.

Dat in casu tevens dient te worden herinnerd dat sedert de Griekse crisis, een groot deel van de inheemse Griekse bevolking zelf werkloos is ...In casu 42% van de bevolking eind 2010);

(...)

Dat talrijke bronnen de stelling van het CGVS tegenspreken ;

Dat sinds de Arresten MSS TEGEN BELGIË van het EHRM ANNO 2011, de Dublin overdrachten niet meer als legaal kunnen worden aanzien zij schenden inderdaad art 3 van het EVRM ;

De Europese rechters hadden systematische tekortkomingen in het Grieks asielstelsel weerhouden, zowel met betrekking tot de opvang als met de asielprocedure zelf ;

Intussen heeft de Griekse regering de asielwetten gewijzigd et heeft het aantal asielaanvragen ook drastisch gestegen, volgens de EASO 55 000 aanvragen versus 13000 twee jaar geleden ;

*Dat Griekenland echter steeds geen land is voor asielzoekers, mensen die naar bescherming uitkijken ;
Evenmin kunnen erkende vluchtelingen in Griekenland hun leven heropbouwen ;
In een juridisch verslag dat de levensomstandigheden van de Griekse asielzoekers nauwkeurig
omsschrijft, stelt een Grieks NOG die actief is in de mensenrechtenverdediging, R.S..A. dat :
«Les droits et la protection effective n'existent que sur le papier» ;
Daar waar de beschermingsstatus integratie mogelijkheden binnen de Griekse samenleving zou moeten
bieden, is dit niet het geval ;
De asielzoekers zijn de eerste slachtoffers van het verval van het Grieks systeem;
Onaangepaste levensvoorwaarden, precariteit en bedreigingen die de veiligheid raken komen hier nog
bij;
Gender bedreigingen, aanval van minderjarigen, uitbating op alle niveau's, racistische aanvallen....
De NGO detailleert in haar verslag het gebrek aan voedsel, water
En elektriciteit, de onmogelijkheid om toegang tot zorgen te geraken alsmede het leven in skatts ;
Ook wordt gesteld dat erkende vluchtelingen ook maandenlang in de Hotspots dienen te blijven .
De tussenkomst van NGO's is niet van aard om structurele tekortkomingen te wissen en kan zich niet
substitueren aan de staat ;
(...)
Dat in casu de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, fysiel en psychisch dient te worden
aangekaart, daar het verslag het volgende stelt :
(...)
Dat de verzoekende partij haar rechten in Griekeland aangast werden, zodat artikel 3 van het EVRM
geschonden werd daar waar artikel 3 van het EVRM ongeschonden dient te blijven en de staten een
positieve verplichting oplegt :
(...)
Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken”.*

Verzoeker wijst vervolgens op rechtspraak van het EHRM inzake artikel 13 EVRM en op rechtspraak van het HvJ inzake artikel 47 van het Handvest en artikel 39 van de Procedurerichtlijn. Hij geeft een uiteenzetting omtrent het daadwerkelijk beroep en stelt:

“Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielpcedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

Dat het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep:

Dat deze vaststelling ook reeds volstaat om de beslissing nietig te maken

Dat de RvV reeds de schorsing van de uitvoering van een beslissing van weigering van inoverwegingsname van een meervoudige asielaanvraag geschorst heeft op grond van dezelfde of gelijkaardige redenering :

(...)

Dat de beslissing genomen door het CGVS , zijnde een beslissing die de aanvraag NIET ontvankelijk verklaart, dient te worden vernietigd.

De motivering is nog ernstig , noch coherent, Het is onredelijk en kan niet begrepen worden;

Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken

Dat de verzoekende partij's verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst;

Dat de verzoekende partij haar rechten in Griekenland aangetast werden, zodat artikel 3 van het EVRM geschonden werd daar waar artikel 3 van het EVRM ongeschonden dient te blijven en de staten een positieve verplichting oplegt :

(...)

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken

(...)

Dat in fine, de huidige beslissing van Turkije, de grenzen open te maken om de asielzoekers te laten overkomen, de situatie in Griekenland voor asielzoekers nog gevaarlijker maakt.

Dat deze gelegenheid ook het diepgaand racisme aantoonst dat in Griekenland heerst en de onmacht van Griekenland om de situatie te facen.

Dat de Europese landen uiteraard ook helemaal geen hulp bieden aan Griekenland;

(...)

Dat de beslissing genomen door het CGVS , zijnde een beslissing die de aanvraag NIET ontvankelijk verklaart, dient te worden vernietigd.

*De motivering is nog ernstig , noch coherent,
Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken”.*

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de bestreden beslissing “*nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen*”.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

2.5. In de ter terechtzitting neergelegde bijkomende nota legt verzoeker de nadruk op de negatieve impact van het coronavirus op de Griekse economie en citeert hij tal van persartikels waaruit de moeilijke situatie in Griekenland moet blijken. Als bijlage bij deze nota voegt verzoeker een attest van een psychotherapeut van 3 augustus 2020 waarin wordt gesteld dat hij lijdt aan PTSS gepaard met depressie en angsten waarbij hij last heeft van slaapproblemen, wantrouwen, achterdocht en suïcidale gedachten.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Op welke bepaling verzoeker doelt waar hij de schending aanvoert van “*artikel 4 van de Charte*”, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet aangegeven. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding, wordt door verzoeker ook niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.3. Waar verzoeker aanvoert dat “*het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen*”, dient verder te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden teneinde hem al dan niet internationale bescherming toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. Waar verzoeker zich beroept op artikel 23 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, kan voorts worden opgemerkt dat dit artikel een aantal verplichtingen opleggen aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde bepaling verstreek blijkens artikel 43 van voormelde richtlijn op 1 december 2007. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of op welke wijze de bepalingen van voormeld artikel of de omzetting hiervan naar Belgisch recht werden geschonden.

3.6. Verzoeker laat verder uitschijnen dat hij tegen de bestreden beslissing middels het onderhavige beroep niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM,

artikel 47 van het Handvest en artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005. Hij baseert dit op het gegeven dat de beroepstermijn van tien dagen te kort zou zijn.

Welk belang verzoeker erbij heeft om aan te voeren dat de beroepstermijn te kort was, kan daarbij echter niet worden ingezien. Verzoeker heeft het voorliggende verzoekschrift namelijk binnen deze beroepstermijn ingediend. Bovendien toont verzoeker niet aan dat of op welke wijze de beroepstermijn van tien dagen eraan in de weg zou hebben gestaan dat hij zijn rechten in dit kader op een gedegen wijze kon uitoefenen. Hij preciseert immers niet dat of op welke wijze deze termijn hem zou hebben beperkt in het aanvoeren van zijn middelen en het vergaren van informatie. Evenmin geeft hij aan welke bijkomende elementen hij bij een langere beroepstermijn nog had kunnen of willen aanvoeren.

Uit het loutere gegeven dat de beroepstermijn tegen de bestreden beslissing tien dagen bedraagt, kan geheel niet worden afgeleid dat verzoeker te dezen niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Het wordt in dit kader niet betwist dat de Raad met toepassing van de huidige rechtspleging met volle rechtsmacht zijn bevoegdheid uitoefent wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt over volle rechtsmacht en de verzoekende partij is niet van een daadwerkelijke juridictionele waarborg beroofd. Op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, hetzij omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien heeft het beroep overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet van rechtswege een schorsende werking.

Gelet op het voorgaande, wordt de schending van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 niet dienstig aangevoerd.

3.7. Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Volgens hem is het gelijkheidsbeginsel geschonden doordat hij over een kortere beroepstermijn beschikte dan verzoekers om internationale bescherming die geen bescherming genieten in een EU-lidstaat.

Vooreerst kan in dit kader worden herhaald dat niet kan worden ingezien welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog omtrent de verkorte beroepstermijn.

Verder dient te worden opgemerkt dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Er is voorts geen sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer het onderscheid dat de wetgever voor vergelijkbare situaties heeft gemaakt gestoeld is op objectieve criteria, wanneer de ongelijke behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefde legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, geheel niet aan dat *in casu* aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.9. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet dienstig aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift poneert dat zijn fysieke en psychische gezondheidstoestand dient te worden aangekaart, dat hij psychisch uitgeput is geraakt, dat zijn gezondheidstoestand in België nog slechter is geworden en dat hij in België psychische bijstand krijgt, legt hij ter terechtzitting een attest van een psychotherapeut neer van 3 augustus 2020 waarin wordt gesteld dat hij lijdt aan PTSS gepaard met depressie en angsten waarbij hij last heeft van slaapproblemen, wantrouwen, achterdocht en suïcidale gedachten.

Daargelaten de vaststelling dat dit stuk uitgaat van een psychotherapeut – en derhalve geen medisch attest betreft – en uit dit document niet kan worden afgeleid op basis van welk doorgevoerd onderzoek de therapeut tot voormelde bevindingen kwam, stelt de Raad vast dat nergens uit dit attest blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid is om zijn procedure internationale bescherming op een gedegen wijze te volbrengen en/of dat zijn psychische problemen noopten tot het nemen van steunmaatregelen. Verzoeker duidt evenmin zelf aan welke maatregelen desbetreffend volgens hem hadden dienen te worden genomen. Bovendien verklaarde verzoeker in zijn vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ uitdrukkelijk dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Verzoeker toont daarenboven op generlei wijze aan dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen of het gebrek aan steunmaatregelen *in concreto* van invloed zouden zijn geweest op zijn procedure internationale bescherming en de beoordeling van zijn verzoek.

Tot slot wijst de Raad erop dat het voorliggend document evenmin attesteert dat verzoekers cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

3.10. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoeker internationale bescherming geniet in en beschikt over een nog geldige verblijfskaart voor Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in en voor dit land over zowel een internationale beschermingsstatus als een nog geldig verblijfsdocument beschikt, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4

van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 *De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.*

94 *Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."*

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn betoog laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst in deze op en citeert uit algemene informatie omtrent de situatie en de levensomstandigheden voor migranten, asielzoekers en personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.

Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van wanbetalingen door uw voormalige werkgever en beweerde bedreigingen vanwege arbeiders uit Bangladesh en Pakistan (CGVS, p. 3-7), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Het is trouwens moeilijk te begrijpen waarom u verantwoordelijk zou worden geacht voor de wanbetalingen van de Griekse werkgever en hierom bedreigd zou worden.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 8), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Uit hetgeen hij aangeeft in het verzoekschrift blijkt dat hij er in Griekenland in het verleden reeds in slaagde om een job te bemachtigen. Waar hij in dit kader enerzijds herhaalt dat hij van mening is dat hij onderbetaald en uitgebuit werd, dient verder te worden vastgesteld dat hij zelf aangeeft dat hij desalniettemin genoeg

verdiende om in zijn onderhoud te voorzien en dat zijn werk hem eveneens toeliet om Grieks te leren, waarbij dit laatste een troef vormde om zich verder te kunnen integreren. Gelet op deze vaststellingen, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat hij zich bevond in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals hoger omschreven.

Waar verzoeker inzake het voorgaande herhaalt dat hij negatief werd bejegend door de Pakistaanse en Bengaalse arbeiders vanwege de wanbetalingen vanwege zijn Griekse werkgever, dient samen met verweerder te worden opgemerkt dat dit niet aannemelijk is. Er kan immers niet worden ingezien waarom deze arbeiders verzoeker, die net als hen werd onderbetaald, verantwoordelijk zouden houden voor de wanbetalingen vanwege hun werkgever. In zoverre verzoeker andermaal aanhaalt dat hij vreest aangevallen te worden door maffiose bendes die de Pakistanen ondersteunen, dient aldus te worden opgemerkt dat hij geen concrete en geloofwaardige feiten aanhaalt die erop zouden kunnen wijzen dat hij in de negatieve aandacht zou hebben gestaan of zou dreigen te komen van dergelijke bendes. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat, waar, wanneer, met wie, waarom en in welke omstandigheden hij daarbij problemen zou riskeren zo hij zou terugkeren naar Griekenland.

Hoe dan ook toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij, zo hij al slachtoffer zou dreigen te worden van bepaalde feiten vanwege de andere arbeiders of bendes die hen zouden ondersteunen, verstoken zou blijven van de bescherming vanwege de Griekse autoriteiten. Dat hij persoonlijk zou hebben ervaren dat hij vanwege de Griekse autoriteiten geen bescherming kan verkrijgen, kan daarbij niet worden gevolgd gelet op de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij, hoewel vermoed kan worden dat deze autoriteiten in staat zijn om aan hem een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, slechts erg beperkte pogingen ondernam om een beroep te doen op hun hulp of bescherming.

In zoverre verzoeker daarnaast en bijkomend aanhaalt dat hij vanaf dag één vijandigheid ervoer en talrijke vechtpartijen meemaakte, dient te worden opgemerkt dat hij met dergelijke algemene en loze beweringen bezwaarlijk kan volstaan om aan te tonen dat hij ten aanzien van Griekenland enige nood aan internationale bescherming zou hebben. Verzoeker laat ook in dit kader na om enige concrete indicatie te verschaffen die erop wijst dat hij ingevolge deze vijandigheid of vechtpartijen zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Griekenland en om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar, wanneer, met wie, waarom en in welke omstandigheden hij daarbij problemen zou riskeren zo hij zou terugkeren naar Griekenland. Hoe dan ook toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij, zo hij al slachtoffer zou dreigen te worden van bepaalde feiten, zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Verzoeker poneert voorts dat hij in Griekenland geen gezinshereniging kon bekomen. Verzoeker toont echter in het geheel niet aan dat of waarom het voor hem en *in concreto* onmogelijk zou zijn om in Griekenland een procedure tot gezinshereniging op te starten en een gezinshereniging te bekomen. Evenmin toont hij aan dat hij de eventuele kritieken die hij in dit kader zou hebben op de vigerende Griekse regelgeving niet zou kunnen doen gelden in Griekenland en aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem aldaar ter zake bieden. Voorts dient te worden opgemerkt dat, zo het voor verzoeker al moeilijker zou zijn om in Griekenland gezinshereniging te bekomen, het loutere gegeven dat er tussen de uitoefening en de invulling van de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan, op zich geen vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt.

In zoverre verzoeker tot slot laat uitschijnen dat hij omwille van zijn fysieke en psychische gezondheidstoestand niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van concrete elementen of feiten dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich in Griekenland toegang te verschaffen tot de nodige gezondheidszorg en het voor hem absoluut onmogelijk zou zijn gebruik makend van de in Griekenland vigerende wetgeving en Europese regelgeving zijn rechten desbetreffend aldaar te doen gelden. Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker verder niet aan dat zijn psychische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Nog daargelaten dat het arrest MSS waarnaar verzoeker verwijst reeds dateert van 2011, verschilt verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructures. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot erkent de Raad dat het coronavirus de economische situatie in Griekenland negatief beïnvloedt doch ook dit geldt voor alle Griekse onderdanen. Bovendien betreft het een pandemie die ook de Belgische economie zwaar treft en kan niet worden ingezien waarom covid-19 een internationale beschermingsstatus zou impliceren.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, hebben betrekking op zijn identiteit en zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Zij bevatten aldus geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

3.11. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, beroept verzoeker zich te dezen niet dienstig op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT